

Egész évre . . . . . 4 frt.
Negyedévre . . . . . 1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Városház-utca 30. sz.

Előfizetéseket és hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

Egy poéta története.

Mihelyt bugyogókort ére,
Tollat ragadt a kezébe,
S megírta az első verset,
Nagyon szép volt, nagyon tetszett.

Ettől fogva versben éle,
Versben jára és beszéle;
A mit érzett, a mit látott,
Mindent rimes versbe vágott:
Zsarnok tanár szekundája,
Kökényszemű barna lányka,
Csillagos ég, véres hurka,
Átok, harmat, szív, köny, szufla,
Gyönyör, tyukszem, rózsza, kávé,
Üdvtenger és szafaládé,
Kéjöröm, zab, villámfáklya,
Bércz, pokoltűz, árpakása,
Borongós köd, prémes bunda,
Néma éj, csend, láng és dudva,
A hölgy bájos tekintete,
Tóvíz, fátum, morgó medve,

Csipkefosziány, kofa, sáska,
Tündér, daemon és pakktáska, —
Mindről zeng a dal, az ének
S ő örvend a nagy hirnévnek.

S hogy Petőfit jól elérje,
Mindig ott ül a csapszékbe'.
Nyakkendőtlen, büszke, lármás,
Istennel is pertupajtás;
De ha a rim úgy kívánja,
Az eget is megdobálja
S hogy kiesapják a skólából,
Verset ír a boldogságról.

Indul ekkor vándoruttra
Hortobágyra és falukra,
Minden helyen zendül lantja
S nevét jegyzi az asztalra;
Ha a kocsmárosné vén is,
Verset ír ő róla mégis,
S ha ott ül egy krumplikapás,
Rémes lesz a vers: haramjás.

Kiürülvén az erszénye,
Belemordul énekébe
Egy nagy ur, a világ ura:
„Hej hallod-e Füzfurulya!
Hozd az adót: itt van a dél!”
— A poéta búsán felkél.
Bárhogyan is veri lantját,
Mebámulják, meghallgatják,
Megdicsérik az emberek,
S könnyeznek is a hölgyszemek,
De azt nem kérdezi egyse:
Hej barátom, ebédelt-e?
Pedig olyan sápadt, halvány!
Mondják: „Szegény eped talán,
Sokat szenved, mélyen érez!”
Az ám: mint a farkas — éhes.
De lám mi az ördög lelte:
Homlokához csap egyszerre,
És a lantját földhöz vágja!
Most nőtt be a feje lágya!

Gárdonyi.

NÉGYKRAJJCZÁROS SZERENÁD.

— Románcz prózában. —

Totyakos léptekkel indult Bikala Menyus ki a kocsból a fris őszi levegőre. Szemei ábrándosan állottak keresztbe, orra haragos czinóber-szinbe játszadozott, félrecsapott cseperke-kalapja ijesztően fenyegetett lepottyanással.

Kiért a promenádra. Egy lélek sem mutatkozott ottan, nem volt, ki élvezze a kopasz fák sűrű árnyékát, a novemberi nap enyhe melegét, az ugrókat vidám szökellését, nem volt, ki a bezárt kioszkba betérjen egy szelet fagyfaltra. Minden oly kietlen, oly elhagyatott.

Bikala Menyus egy darabig elnézte, mily félénken folydogál a Rába meg a Rábcza a lusta, mogorva fia Dunába, ki mintha csak mondogatná nekik: „az Isten szerelmére, ne maczeráljatok anyanyit, mi a ménküet csináljak veletek, mikor én a győri gőzhajózási társasággal sztrájkolni akarok!” Azután leült egy padra.

Nem is ült ott sokáig, amint egy bájos nőalak libegett feléje, és oh egek! hiszen ez Kata! a bájos Kata! s épen ő mellé telepszik le. Minő bájos! Menyus előtt megfordult a világ, majd lepottyant a padról a nagy csudálkozástól. Keble fogékony volt, mint a tapló, esuda-e hát, ha rögtön tüzet fogott? Különben is régi ideálja volt mellette, akinek józanon nem mert szólani. Térdre veté hát most magát és így szólt:

— Oh Kata! égő szivem Csóri Katája, én szeretlek, mákos ugyse szeretlek! imádlak angyal, kinek szemei sötétebbek a suvixnál, kacsóid puhábbak a zergebőrnél, arcod ragyogóbb a glanczos esizmánál, fürteid vastagabbak a hármás számu forpasz-zsinórnál! szeretlek! szivem majd szét-pattan!

Kata felugrott. Még meg találnák sérteni a szét-pattanó szív cserepei. Aztán nagyot sóhajtvá, egyik kacsóját homlokához szorítá:

— Oh jaj, csak a fejem ne fájna!

— Az én szivem jobban fáj!

— Az nem lehet, az én fejem nagyobb!

— Igézó bájos fejü, szeress engem! nyomj eperajkaiddal flastromot égő szerelmem sebhelyére.

— Nincs nálam englisflaszter, otthon hagytam a tütartóban.

— Te nem értesz meg, nem akarsz megérteni? Pedig meg kell értened! Elviszlek, nemis, elrabollak egy boldogabb táj felé, oda, ahol szében énekelnek az aranyhalak, vidámabban uszkálnak a fülemülék!

S átkapá derekát az isteni Katának. Kata azonban, mint a esik, kisiklott markából, mire a szerelmes gavallér belefördült a sárba, megmarkolván azt hatalmasan:

— Többé el nem eresztlek!

— El se ereszsze, pá magának! — voltak a távozó Kata elhangzó szavai.

— Oh ne menj, ne menj! mondd legalább merre, hova? tán a derengő naphoz, honnan származál? vagy a szürkülő hajnalhoz, melynek szülötte vagy?

— Hahaha! Csóri Bernát szülötte vagyok s megyek a Kimlei-utcába, — s azzal eltűnt.

A Kimlei-utcába könnyen odatalál az ember. Csak egy numerus van ott, a többi házra ezután raknak. Mely árkok vannak most ottan, hol nyáron és tavasszal kék ibolya, fehér pipitér, nefelejts s egyéb szagos füvek tenyésznek. Ide sompolygott Bikala Menyus, alig hogy a nap az ujjvárosi fűton végig sétálva, Abda felé tért nyugodni.

Meghuzódott az árokban, ábrándos szemei feltekintettek a házikó ablakaira, vastag télirokkja alól elővesz egy fene nagy harmonikát. Hosszut, hatalmasat lélezkzik az, amint széthuzza; beillenék ökörsóhajtásnak. Mily édesen, mily mélabúsan hangzik a nóta a csendes estben. No Kata, ha erre meg nem lágyulsz, hát bagariabórból van a füled dobja!

Es csakugyan nyílik az ablak, s rajta egy fej buvik elő. Az esti homályban nem vehető ki ugyan, hogy miféle, de Bikala Menyus ujjai megérzik, hogy most ki kell tenni magukért. És a harmonika sir-rí, bánatosan hangzik a: hejre Kati Kati Kati nótája.

A fej pedig ott az ablakban hallgatja elandalodva, figyelemmel, még a füle is megnyulik bele. Alig győzi hallgatni, pedig már legalább is egy hatos ára meleg kiment a nyitott ablakon.

Menyus pedig újra neki bátorodik. Hogy hallgatja a lelket! — gondolja magában: hogy tündökölnék szemei a nagy élvezettől! ajkai hogy mosolyognak az örömtől! hogy hullámanak dús fürtői a vállain! Pedig ha tudta volna, hogy az a tündöklő szempár egy rémséges okuláré, hogy az eperajkak egy torzonborz bajusz által borított ajkak csupán, hogy fürtökről szó sem lehet, amennyiben egyik szál haj a másikat kiáltja, hát akkor nem dolgozott volna oly heves kitarással. Mert az a fej a Csóri Bernát feje volt, a Kata apjáé, míg a bájos tündér hátul a pitarban tömte a ludakat.

Már elhangzott az utolsó accord is, a lanyha szellő elhordta az utolsó hangot, elmúlt a szerenádé, mint a ninczki ember szüre, — Bikala Menyus ekkor lekapta cseperkekalapját s nyájasan integetett vele a szeretett lény felé. Amint ott nagyban integet, valami beleesik a kalapba. Szerelmes levél, bizonyára az lesz. „Oh angyal, hát mégis meghallgattál!” és belenyul a kalapba. De oh, hogy az istennyila meg nem ütötte! egy négykrajczáros lel benne. Egy valódi, hamisítatlan susztertallért.

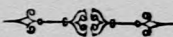
Bikala Menyus kiugrik az árokból. Keble zihál a rettentő dültől, szemei haragosan forognak, forog az egész mindenség vele. A legszentebb érzelmeiket ekként kigunyolni. Elölöm magam! igen, beleugrom a Dunába, a Rábába, vagy a Rábczába (ez nem oly veszélyes)!

S szilárd elhatározással indul meg a megcsalatott vitéz. Léptei a trafik előtt vezetnek el. Zsebében elkezd ugrálni a négykrajczáros. Meggondolja magát

— Eh mit! legjobb lesz egy négyes kubát venni!

Szólt, s vett egy négyes kubát. Megszolgálta becsületesen.

Vész Vitéz.

Dalmő-felfordítások.

*Knöfelblüh Max
csikos oroshág.*

Sujt az átok, mert szerettelek,
Ejjel, nappal érte szenvedek;
Sujt az átok és a bánat-ár:
Elraboltad szívem nyugalmát.

Schelten tüt me, weil ich hab dach gern,
Jam we lájlo brümmen ze wie Bern;
Schelten tüt me, Röchl, schene Mád:
Ausstehn tü jach über Parez Lád!

Gyere pajtás katonának,
Jobb sorod lesz, mint apádnak.
Se nem kapálsz se nem kaszálsz,
Csak a kaszárnnyában sétálsz.

Küm, sei Balmechome, Brüda'!
Mach ká Gezeres, mach ká Grüda',
Als Kaperol hast vier Sterne,
Bist Szróre in der Kaserne.

Falu végén van egy ház,
Zsidó lakik benne,
Annak van egy szép lánya:
Rebeka, Rebeka a neve.

Klá Wirtshäusl am Eckdarf,
Datn wajnt der Iezeg Scharf.
Der hat e koscha Mádele:
Rüfkele, Rüfkele hászt me ze.

Reggel.

— Anyjuk, gyere be.
— Mi kell, apjuk?
— Hol van a fél fuszeklim?
— Hát hová tetted?
— Ejnye nézd, itt van, a Niebelung-énekes
könyvbe tettem az este, hogy el ne felejtsem:
meddig olvastam.

Pagát Pepi ultimói.

En is kint voltam halottak napján. Három
hitelezőm fekszik a temetőben. Minden évben meg-
látogatom őket s ezért öt forintot számítok nekik.
Husz év múlva krittek leszünk.

Mondom a szabómnak, hogy elkelve már egy
télirokk.

— Hiszen már kettővel tartozik, — válaszol
szerényen.

— Bikficz! — mondom, — hát nem tudja,
hogy három az igazság.

Felpanaszolta az apám, hogy mindig a kávé-
házban ülök. Visszafeltem, hogy azért, mert az
eső esik s egyuttal kértem 10 frtot esernyőre és 6
frtot kalucsnira.

Ha az olvasókör könyvtára így szaporodik,
akkor már egy hét múlva érdemes lesz elhívni az
antiquariust.

Az emlék.

Szerette a Számi epekedő vággyal
A szőke Kohn Dorkát,
Kapott is emlékbe tőle egy pár selyem-
Hajfürtöt, kondorkát.

Hütlen lett a Dóra, Számi homlokán nagy
Elhatározás látszott...
Kapta magát s mit tett? a selyem-fürtökből
Fűzött lószőr-lánczot.

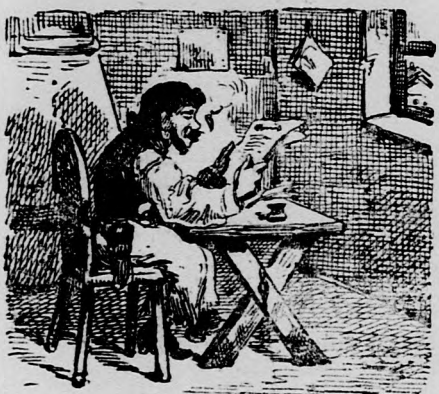
Cs.

A törvényteremből.

Bíró: — Korgó Pál emberölés miatt halálra
ítéltetik. Akar-e föllebbezni, vagy van-e valami ész-
revétele?

Elítélt: — Csak azt akarom megjegyezni, hogy
az ítéletből kimaradt a nemesi előnevem.

Tsörge Adány levele a zű Násszáhol Tzompó Mihájhol

Tisztös ná
szom!

Ám mind a Zuton mögyünk látunk é' rémisztő na' házot, mondok a Zannyuknak: no annyuk ebbő is ki löhetne hasittanyi vagy harmicz filiális templomot meg köréje e ppár falut. Aszongya egy ur, hogy hát kee nem tuggya hogy ez a muzeriom, mondok mán hogy a kübe tunám. Aszongya mönnyik be kee osztég nízze mög. Mondok talán biz ott is bélkát árúnak. Aszongya nem löhet ott ennyi, hanem mindent lehet látnyi ami csak az velágon van. No annyuk mondok esztötet mönizzük. Hát amint befördulunk az kapuján ott áll egy szörnyen parádéba ötözött nagy ur, akkinek é nagy czifra bot vót a kezibe. Aszongya nekém hogy aggyam oda a botomat. Mán mondok ollyat nem teszek, mert ezt még a nagyapám vágta az bakony Erdejébü. Aszongya de botvaa nem szabad bémennyi. Mondok nem ütök én agyon senkit, nem vagyok én betyár, csak azé hordom, hogy az pesti kutyák belénk ne fajjanak. Aszongya nincs itt kutya. Mondok ölig nem jó van tekintetes uram, hogy ezt a nagy házot kutya nekü hagyják. Avva csak evette a botomat osztég adott egy akkora levelet mint az levébillög, de ojjan keminy vót mind az kü. Mondok micsinyájok evve, aszongya hogy tegyem az rutlibann maj kihuzzák. Evve neki indútunk a háznók amére az a Zur monta. Az gerádicsonyon levettem az kalapomat, hogy lássák hogy tudok tisztösségöt osztég főmentünk az emeletbe. Jaj nászom mennyi barom vót ott, osztég mind akkora üvegkatulyábo vót zárvo, mint a keed házo. A Zannyuk mögijett, én meg visszafutottam az botomér. Mondok: tekintetes ur aggya ide az botomat, mer ha nekem gyünnek azok a barmok ecczeribe megesznek. Aszongya ne féjjek, meg vannak azok kötvel. Eere visszamentem osztég bebátorodtunk a Zannyukommaa Látunk ott nászom akkora tyukot mint egy ló, rá vót irva a züvegre truce, a zannyuk keresett is alatta tojást, de aszonták hogy eetojt mán mára. Osztég láttunk egy csikót akinek ojan hosszi nyaka vót, hogy kiért az házbú, eere meg azt irták giránes, hogy a giriny ögye meg. Osztég egy bival is vót ott akkinek ojan hosszi óra vót, hogy a földön lógott,

meg egy akkora macska is át ott mind egy csikó, úgy hitták hó tigris. Egy oroszjánt is láttunk, sok apró kőke vót. Mondok a Zannyuknak eelopok egyet jó lesz otthun kutyánok, de a zoroszány ojjan veszöttü nízett, hogy nem mertünk hozzá nyúni. Aszongya most egy vén katona hogy menyünk mán haza mer becsuktyák az házot. Mondok esse jó van ám iszen még nem harangoztak estére. Evve kimöntünk a házbú, osztég megtettük az rutlin az 92-tős numerust. Ki is gyütt az 2 másnap Bemegyek az bótba, mondok hát a 9 et mér felejtették ide be aszongyák hogy Bécsbe maradt. Illezen hunczut az rutlis nimöt, szakanna meg

Amit istennek halá hasonló
lyókat kéváványozván maradok

Szerető násszo

Tsörge Adány

salytos és nömös

Dalok egy olasz nőhöz.

I.

En szöke vagyok, kegyed barna —
Összeillünk tán;
Röpítsen engem szép honába
Áldott jó madám!

Röpítsen el! — roszt vásárt vélem
Higyje, — nem teszen:
Míg önnek mások curisálnak,
En fügét eszem.

II.

Olasz vér forr ereimben —
Be kell vallanom;
Szeretem a datolyát — s a
Narancsot nagyon.

Óh, ha ön egy szem datolyát
Megfelez velem:
Lenyelem a — magját önért
Madám — szívesen.

Figura.

GRI — BUGRI.

— Különös, hogy halottak napján rendszeren eső van.

— Nem különös, mert ma már az élők helyett az ég végzi a szaktás munkáját.

— Miért esik az eső lefelé?

— Mert az eget lakóinak nincs esernyője.

— Hogyan mened, ha a sár szilva-lekvárrá változódik, mire lennének az emberek?

— Mivé? hát lekváros palacsintává.

Apróságok.

Párbaj.

A.: — Uram, ön szentelen ember! Beláthatja most, hogy ezt a véleményeltérést csak párbajjal lehet kiegyenlíteni.

B.: — 'Szen jól van. Majd holnap elküldöm önhöz a segédeimet. Azokkal aztán verekedhet ön életre halálra!

Sörházban.

— Hej pincér! Én sört rendeltem, aztán maga egy pohár habot tesz elé. Talán azt gondolja, hogy borotválkozni akarok?!

Adatik tudtára mindenkinek, 1-ször, hogy gyűn a tél, hát ki kell vátni a télirokkot.

2-ször. Minden kályhába tüzet kő raknyi, a kinek nincs kályhája, annak nem kő tüzet raknyi.

3-ször. A kinek lyukas a csizmája, kerülje ki a sarat.

4-szer. A sétatérri most már szabad virágot lopni, csak meg ne lássák.

5-ször. A napnál ebédelni borus üdőben tilos.

6-ször. Nincs több.

Eltalálta.

Tanító: — Ki tudná megmondani közületek, mi az a növény, mely a gabonaföldeken szokott tenyészni és igen szép piros színe van? No, nem tudja senki? pi — pip...

Muki: — Tudom már kérem! pipaszurkáló.

Garabonciádák.

Az volna az igazi misanthrop, a ki önmagától való megundorodása következtében halna meg.

*

Mi lesz az emberből halála után? Okvetlenül megtudjuk, ha Futtaki, a híres reporter a másvilágra kerül.

*

Ha igaz volna, hogy az ember holta után állat lesz, nagyon sok róka volna a világon.

*

A valóban bölcs embernek mindig jó kedve van; a ló azért nem való filozófusnak, mert mindig busul.

*

Régi közmondás, hogy borban lakik az igazság. Elém teszek egy kancsó bort. Iszogatom. De az igazságot csak nem érem el. Végre az utolsó kortynál elérem, de már akkor nem értem.

*

A hűséges férj olyan, mint a svéd gyufa: valamint ez nem gyulik meg másutt, mint a maga tasakján, úgy a hűséges férj szívét is csupán neje szerelme lobbanthatja tüzre.

*

Némelyik ember olyan, mint a hamis bankó: felületesen nézve értékesnek tartjuk, de jobban megtekintve látjuk, hogy — rongy.

*

Az lehetett hatalmas monocli, a mit a ciclop sok viseltek!

*

Asszonyoknak olyas valamit bebizonyítani, amiben tamáskodik, — lehetetlen.

*

A szerelem nem más, mint fiatal szivekbe titkon belopódzó szívukacsz.

*

A tüszentés az agyvelő szellentése.

*****

Hittál édes...

Hittál édes hozzád s benyiték,
Nem volt a szobában senki még,
Csak illatod, édes, lenge ott,
Keblembe szívám az illatot.

Majd körültekinték s ágyadon
Tudod-e mit láttam angyalom?
Tudod-e mi volt ott Marika? —
Egy skatula tyukszem-karika.

Don Vigole.

*****

Akasztság a színház előtt.

Már hogy mi lehetett a baja a csavargó urnak, nem tudjuk, de valószínűleg a hideg miatt keseredett elrettenesen. Elővette a nyakravalóját és a színház előtt levő akáczfára kötötte, csak hogy nem a nyakára, hanem a hóna alá. A hogy ott lóg, véletlenül meglátja a rendőr, és oda megy. — Hát maga mit csinál itt? — kérdi csudálkozva. — Akasztok, — felel a csavargó flegmaticé. — Aujnye, — jegyzi meg a rend öre, aztán aszondja: — hát mért nem köti a kötelet a nyakára? — Próbáltam már, — feleli a csavargó, — hanem a fránya süsse meg, nem tudtam tőle szuszogni.

Szóficzamok.

Hánytató = számtantanár. Járásbíró = athléta. Torma = katzenjammer holnap. Szeszadó = korcsmáros. Ujjonc = zongoramester. Farakas = tournur. Mérnök = rőfőskereskedő. Fodrász = varróleány. Gyömbér = flottir-dij. Kötő = nagymama. Tömérdek = vesztegetés. Folyamodvány = viz. Kirtató = apa. Ördög = holló. Szabódik = soványul. Karmester = boxoló. Gyepmester = Kaszás. Szövetség = vászon. Kaptár = csizmadia. Orsó = burnót. Fölény = tejszín. Töpörtő = vén asszony. Törvény = cserép. Ingó = rongy. Ugorka = pojáca. Tündér = sikkasztó pénzáros. Kézmű = pofon. Széksó = hashajtó. Porzó = utcazeprő. Kikelet = csirke. Burok = Sanyaró V. kabátja. Tehénturó = marhadoktor. Vajda = tejes bolt. Kecske = bakfisch lány. Bánság = Horvátország. Szélvész = szélesend. Csusza = jég. Durvány = pisztoly. Tollnok = handlé. Persely = tüzvész. Tolonc = protektor. Hajlék = kifli. Kenyér = apasági kereset. Irnok = gyógyszerész. Hozomány = kártyaadósság. Kérkedő = koldus. Mézsáros = ugodi paraszt. Térítvény = kikeresztelkedett izr. Vesztégzár = romlott lakat. Ültetvény = kotlós tyuk.

Kinrim.

Vigadnak a kolostorok,
Rendeztetnek boros torok;
Igy zeng sok bor-mosta torok;
Arany mise most a tor-ok!

Fényképésznél.

— Megtörtént. —

Beállit a héten Brodszkyhoz egy baka a szeretőjével.

A baka igen geryedt, sovány, akár csak a szájában lógó virszinia-szivar, a szeretője pedig olyan pampuska-képű konyhanimfa, amilyen legtöbb van a világon.

Aszondja a baka:

— Hát izé, Boróczki ur (igy) — azé gyüttünk izé, hogy vegyen rúlnk képet.

— Kérem tessék leülni, — felelt a fotografus.

— Hanem izé, azt akarom mondani Boróczki ur, hogy engöm izé vastagabbra fössön, a Julit meg izé vékonyabbra, osztég a Julinak izé két szemet csinájjon, mer izé mögvakút az egyikre, nekem meg bajuszt csinájjon nagyot és izé hegyeset.

Miként felelt meg a fotografus e feladatnak, még nem tudjuk.

Garabonczis Diák muzeumából.

Csizmadialeány levele kedveséhez.

Imáldott nassám! Élkes Tulipánt!

Midőn szemeim előzőr pislanták meg az Karcu derekat, Écaka színü hajzottyát és csep Lábajit a kihöl mondvá köl kapta Fát csinyálni hej már Bocsánót kérek emlékszik-e lelkem nassám midőn Krumpplitt Segétttem ásni az kertbe és én Bátran elkergettem az rusnya bélkát kegyed Boldogító ábrázattya elül már Bocsánót kérek oh mintt sikojgattot nassám avval a csep szájával a kibe ojan his fogak vannak mint a Stiftnyi Bocsánatot kérek Mikor az Csirizt kavarom eszembe gyut miként kavartuk Mink is az táplálatos moslékot az sörtevék számáro ugy elebran Doskodzom és ienkor eszembe gyut Hogy Millen szépen tutta hámozni az iborkát Bocsánót kérek. elbálméskodtam nassád Batorságán midőn az Szógállót Meglegyéntette az téj elfutványozván ilyenkor annyira föl Lelkessülvényezek hogy a Zinasunkat föl Pofozványozom ő mily utánzatásra valók az högyek. Bocsánót kérek bezárom szerelmetes sorjaimat olyan Álmos vagyok hogy az penát az Csirizes talbo mártom maradvány igaz kurrizatója mig életem Keserves dratvájját el nem vágygo az halál Mint leveliből azt nízem ki hogy Nassád máshun fog szolgálványozni de azt nem hogy hun imáldott irgya meg az sirig és innen és tull hőtig szerető Igaz Kedvess

Dikits Fát

Czipészmaster helyettes okleveles Czipészsegéd.
Győr — városában.

Szerkesztői üzenetek.

B. K. Tehetségre valló művecskék, de egyuttal gyakorlatlanságra is. Szorgalmatoskodjék még egy évig, aztán akkor mutassa be mennyire haladt. — Heziód. Önt nem a műzsák szoptatták. — Vész Vitéz. Egy kis keféles után napfényre eresztettük Menyust. Az apróságok közül három bevált. További vitézkedéseit elvárjuk. — Ista-Pista.

Levelét akkor kaptuk meg, mikor már a lap készen állott. Korábban kell megtönni azt a somogyi leveles szekrényt! — N. L. Ez bizony nem sült el, de ugy veszszük észre, hogy ön jobbakat is tudna írni. — S. S. 2-es becsü. Valahol már olvastuk. Eredetét kérünk. — Vajkay R. Viczeidet ne ereszigesd szélnek, hanem küldd el keblén egy levélnek. Várnak rája a szedő-legények! — R. A Fliegende Bl. mult heti számában már megjelent. Csak nem gondolja, hogy közölni fogjuk?! Apage! — Koloman. Forró készorítás! — N. F. A Gy. K. megdicsérte a Garabonczisást. (S ez egyszer volt benne jó is.) Mi fájdalom nem viszonzhatjuk a dicséretet. — A többi levélre a jövő számban felelünk!

Felelős szerkesztő:
GÁRDONYI GÉZA.

Megjelent
és Hennicke Rezső könyvkereskedésében kapható:

A néptanítók között az egész országban ez a naptár van legjobban elterjedve.

A változatos tartalmat egy karácsonyi ének egészíti ki, mely orgonakísérettel van ellátva.

Ára 30 kr. — Vidékre bérmentes küldéssel: 35 kr, két példány 65 kr.